

PHẦN II

Buổi chiều, Mẫn Nhu định lên xe ngồi một mình thì gặp Nhật Phi đang ngồi nghe điện thoại. Thấy cô Nhật Phi cũng nói nhanh rồi cúp máy. Nhìn cô anh đùa:

- Đã hết giận tôi chưa vậy?

Nhớ lại sự việc lúc nãy Mẫn Nhu đỏ mặt vì xấu hổ, cô đánh giọng:

- Anh còn dám hỏi? Đúng là lợi dụng.

Nhật Phi giải thích:

- Tại lúc đó tôi đã xúc nước mà cô chưa chịu tỉnh nên...

Mẫn Nhu cắt ngang:

- Nên thừa cơ hội chứ gì?

Nhật Phi nhún vai:

- Cô nghĩ sao cũng được.

- Nghĩ đúng quá đi chứ.

Nhật Phi nhìn Mẫn Nhu không chớp mắt. Giọng anh đùa đùa:

- Ông trời thật bất công. Ông xui khiến làm chi cho con cứu người ta. Chẳng những không được cảm ơn mà còn bị tra tội nữa nè.

Mẫn Nhu nổi cáu:

- Anh nói vậy là ý gì chứ?

Nhật Phi chối quanh:

- Tôi có nói gì đâu. Tôi chỉ than thở với ông trời thôi.

- Hừm, anh giỏi lắm.

Nhật Phi lại đùa:

- Cảm ơn, cô đã khen.

Cách nói chuyện của anh làm Mẫn Nhu tức đến đỏ mặt. Trông cô lúc này anh thấy cô đáng yêu và thấy tội làm sao. Anh nghĩ thầm:

- Mẫn Nhu ơi! Cô có biết là khi cô giận trông cô đáng yêu lắm không? Đôi má ửng hồng, đôi môi mọng đỏ đẫy lên làm đối phương phải điên đảo.

Thấy Nhật Phi cứ nhìn mình mà chẳng nói gì. Cái nhìn như soi mói của Nhật Phi làm Mẫn Nhu nổi nóng:

- Nè, anh làm cái gì vậy? Có gì mà nhìn tôi dữ vậy hả?

Bị hỏi trúng tim đen. Nhật Phi giật mình, anh lắp bắp:

- À!... à... tôi...

- Tôi cái gì? Muốn gì anh nói đi.

Nhật Phi lãng chuyện:

- À? Tôi muốn... mời cô dùng cơm. Được chứ?

Mẫn Nhu kênh mặt:

- Cảm ơn anh nhưng tôi tự lo được.

- Vậy...

Định nói thêm vài câu với Mẫn Nhu nhưng mọi người đã ủa vào xe. Thu Cúc quan tâm:

- Mi đỡ nhiều chưa Mẫn Nhu?

Mẫn Nhu tươi cười với bạn:

- Cảm ơn mi, ta đã đỡ nhiều lắm rồi.

Thấy anh mình và cô bạn thân ngồi trên xe trò chuyện. Uyên Nhi lại trêu đùa:

- Hai người này giờ tâm tình gì vậy? Bây giờ đi ăn được chưa?

Mẫn Nhu đỏ mặt:

- Mi nói gì mà kinh dị vậy Nhi? Gì mà tâm tình chứ. Đúng là nói bậy bạ.

Thấy bạn đỏ mặt, Uyên Nhi làm tới:

- Ừ, bậy bạ mà trúng tùm lum. Thì có cho là không tâm tình đi nữa vậy mi đang cảm ơn anh Phi về chuyện hô hấp nhân tạo lúc nãy có phải không?

Cả bọn cười vang. Mẫn Nhu xấu hổ thiếu điều muốn chui xuống đất. Thấy bạn bị Uyên Nhi trêu đến đỏ mặt lên nên Vân Anh giải thoát:

- Tha cho Mẫn Nhu đi Uyên Nhi, mi xem nó đỏ mặt rồi kìa.

Hoàng Nam cũng cứu nguy:

- Thôi nào. Bây giờ chúng ta đi ăn nha?

Nhắc đến ăn, Uyên Nhi đổi hướng ngay:

- A! Nhắc đến mới nhớ. Anh Phi và Mẫn Nhu còn thiếu tụi này một châu đó nha. Bây giờ tính luôn đi.

Thu Cúc chen vô:

- Nhưng Mẫn Nhu bị vộp bẻ mà, vậy cũng tính nữa sao?

Uyên Nhi lấn tới:

- Phải tính chứ sao. Đã bảo là thi mà.

Nhật Phi lên tiếng:

- Được rồi, bây giờ chúng ta đi. Tôi khao.

Uyên Nhi vỗ tay đánh bốp:

- Phải vậy chứ. Nào, chúng ta đi.

Cả đoàn người lại kéo nhau đi giọng Uyên Nhi lại vang lên:

- Anh Phi ơi! Em muốn ăn đồ biển hà.

Nhật Phi chiều em gái:

- Được rồi, gì cũng được.

Tuy giận Nhật Phi nhưng Mẫn Nhu cũng thấy áy náy lắm. Một phần cũng gì cô mà anh mới thua cuộc. Mẫn Nhu thở dài một cái. Cô nghĩ bụng:

- Kệ đi, còn thiếu gì cơ hội để bù lại cho hấn. Với lại hấn dám... thì coi như huề nhau...

Sáng thứ hai, Mẫn Nhu uể oải đến công ty. Cái mệt mỏi của buổi dạo biển hôm qua vẫn còn tồn tại trong cô. Ngồi vào bàn làm việc, Mẫn Nhu miên man nghĩ tới chuyện hôm qua. Cô bỗng giật thót mình khi nhớ về cái hôn mà xem được nhận từ Nhật Phi. Cô lầm thảm nguyên rủa:

- Chuyện kinh dị như vậy mà hấn cũng dám... đúng là đáng ghét. Trời ơi, nếu như hôm đó hấn hôn thật chắc mình sẽ chết ngay vì xấu hổ.

- Cốc. Cốc. Cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên làm Mẫn Nhu quay lại với thực tại. Cô nhẹ giọng:

- Vào đi! Cô thư ký bước vào, Mẫn Nhu vui vẻ:

- Có gì vậy Lan?

Thi Lan nhanh lẹ:

- Dạ, tổng giám đốc cho gọi chị ạ?

- Em có biết là chuyện gì không?

- Em cũng không rõ nữa.

Mẫn Nhu bước ra khỏi phòng làm việc:

- Thôi được rồi, em ra ngoài đi. Chị qua đó ngay đây.

- Vậy em ra ngoài.

Thi Lan ra ngoài rồi, Mẫn Nhu cũng bước ra ngoài. Trong lòng không khỏi thắc mắc:

- Có chuyện gì mà cho gọi gấp vậy chứ?

Thấy cô, ông Thái Nguyên vui vẻ:

- Con đến rồi đấy à!

- Dạ, có chuyện gì mà cha gọi con gấp vậy?

- Cũng không có gì quan trọng. Chỉ là bác Thành phát lại gọi điện sang mời ta qua đó.

Mẫn Nhu lễ phép:

- Vậy bao giờ mình mới qua đó vậy cha?

- Ngày mai. Con chuẩn bị đi!

- Dạ!

Thấy không còn chuyện gì nên Mẫn định về phòng làm việc:

- Dạ, nếu không còn việc gì con xin phép về phòng làm việc tiếp ạ.

Ông Thái Nguyên nhìn con gái đầy vẻ yêu thương:

- Được rồi, con về phòng đi.

Mẫn Nhu định bước đi thì ông Thái Nguyên lại lên tiếng:

- À, chiều nay cha còn bận chút việc. Con với mẹ cứ dùng cơm trước, đừng đợi cha.

Mẫn Nhu mè nheo:

- Sao cha không về dùng cơm? Có chuyện gì quan trọng lắm hả cha.

Ông Thái Nguyên mắng yêu con gái:

- Con gái lớn sắp lấy chồng rồi mà còn nhõng nhẽo.

- Nghe đến lấy chồng, Mẫn Nhu đỏ mặt thẹn:

- Cha này, con còn nhỏ mà.

Ông Thái Nguyên cười lớn:

- Xem con gái cha đỏ mặt kìa, Trông ngộ làm sao?

- Cha cứ chọc con hoài. Con không nói chuyện với cha nữa đâu.

- Thôi được rồi, cha không chọc con nữa. Nhưng mà nè, con cũng đến tuổi lập gia đình rồi đấy nhé.

Mẫn Nhu dẫu môi:

- Cha lại nữa rồi.

- Thôi cha không chọc con nữa. Con về phòng làm việc đi.

- Dạ, con đi đây.

Nhìn con gái bước đi, lòng ông dâng lên cảm xúc lạ:

- Cha có lỗi với mẹ con con nhiều quá. Hãy tha lỗi cho cha nhé...

\$

Buổi tối, ông Thái Nguyên cùng hai mẹ con bà Xuân quây quần bên bàn ăn. Giọng Xuân Linh vang lên vui vẻ:

- Hay quá, hôm nay được dùng cơm với cha, tuyệt vời.

Ông Thái Nguyên vui vẻ, ông xúc động:

- Cha ở nhà dùng cơm, con vui vậy sao Linh?

- Dạ, đương nhiên là vui rồi. Cha biết không? Những lúc cha đi công tác xa hàng tháng trời mới về một lần. Con và mẹ thường ăn cơm với nhau. Chỉ có hai mẹ con nên buồn lắm.

Ông Thái Nguyên phải cố gắng lắm mới kềm được xúc động. Ông nói cùng con gái:

- Nếu con vui khi có mặt cha ở nhà, sau này cha sẽ cố gắng thu xếp về nhà thường xuyên hơn.

Xuân Linh tươi tắn nét mặt:

- A! Hay quá, cha nói thật phải không cha?

- Chẳng lẽ cha dối con sao?

Bà Xuân cốc đầu con gái:

- Chỉ có việc mè nheo là giỏi, cha con bạn biết bao nhiêu công việc. Con đừng quấy rầy cha con.

Ông Thái Nguyên xoa tay:

- Em đừng la con tội nghiệp. Cũng tại vắng cha lâu ngày nên nó mới như vậy.

Xuân Linh nói như reo:

- Chỉ có cha là hiểu con, con yêu cha biết mấy.

Bà Xuân liếc yêu con:

- Chỉ khéo nịnh.

Chợt ông Thái Nguyên đổi giọng:

- Lúc này con học hành ra sao rồi Xuân Linh?

Nghe nói đến chuyện học vấn, Xuân Linh vỗ tay vào ngực tự tin:

- Con gái cha lúc nào cũng đứng đầu cả. Cha cứ yên tâm đi ạ.

Ông Thái Nguyên xoa đầu con gái:

- Con giỏi lắm. Cứ thế mà phát huy con nhé!

- Xuân Linh là sinh viên năm nhất của trường đại học ngoại thương. Vốn rất thông minh nên năm nào Xuân Linh cũng đứng nhất lớp. Ông Thái Nguyên cảm thấy rất hài lòng về đứa con gái này. Ông sẽ lo cho cô có một tương lai sáng rạng như chị của cô vậy. Mẫn Nhu đó, chỉ mới hai mươi bốn tuổi đã là giám đốc rồi. Ông Thái Nguyên lúc nào thấy rất tự hào về hai cô con gái.

Giá như chúng biết chúng là chị em với nhau thì sao đây? Chắc hai đứa sẽ hận ông lắm. Cả bà Quyên nữa, người vợ luôn son sắc thủy chung, hiền lành nhân ái.

Thấy cha bỗng thờ người không nói gì, Xuân Linh lay tay ông:

- Cha, cha làm sao vậy?

Nghe con gái gọi, ông giật mình bối rối:

- À! Không có gì đâu con.

Nhìn vào đồng hồ ông vội vã:

- Thôi, đến giờ cha phải về rồi. Hai mẹ con nghỉ ngơi đi.

Xuân Linh ngạc nhiên:

- Cha, cha nói gì vậy? Cha về đâu?

- Bị lỡ lời ông Thái Nguyên bối rối?

- À ờ thì cha...

Bà Xuân giải vây:

- Thì cha con về công ty chứ đâu, vậy cũng hỏi.

Giọng Xuân Linh buồn buồn:

- Vậy mà con cứ tưởng hôm nay cha sẽ ở nhà.

Bà Xuân nhìn con nghiêm nghị:

- Nè, là con cái không được như vậy đâu nhé.

- Cha đi làm việc mà.

Xuân Linh chu môi nhưng không nói gì. Cô buồn hiu:

- Vậy con lên phòng học bài đây.

Bà Xuân tiễn ông Nguyễn ra tận cửa. Ông nhìn bà đầy yêu thương:

- Cảm ơn em về chuyện lúc nãy.

- Mẹ con em mới là người nói tiếng cảm ơn chứ.

- Em đừng nói vậy. Anh có lỗi với Xuân Linh và em nhiều lắm.

- Anh lại vậy. Nếu không tại em anh đâu khổ sở như vậy. Có đôi lúc em muốn nói cùng Xuân Linh chuyện về cha nó cho nó biết để anh bớt khổ.

Ông Thái Nguyễn hốt hoảng:

- Đừng em, anh không muốn làm tổn thương con bé. Nó không có lỗi gì trong chuyện này cả.

- Hãy để anh làm tròn bổn phận.

- Nhưng...

Ông Thái Nguyễn xua tay:

- Em đừng nói gì nữa. Anh sẽ cố gắng giải quyết việc này thật sớm. Nhưng muộn nhất cũng phải đợi con bé tốt nghiệp đã.

- Vậy em chỉ biết nghe lời anh thôi.

Ôm bà Xuân vào lòng, ông vỗ về:

- Thông cảm cho anh nha, anh đã làm cho em phải khổ.

Bà Xuân xúc động:

- Em chấp nhận mà anh.

Đẩy ông ra bà Xuân giục:

- Trẻ rồi, anh về đi để chị và Mẫn Nhu lo lắng.

Hôn lên trán bà Xuân một cái thật kêu. Ông thì thầm:

- Anh yêu em nhiều lắm.

Bà Xuân then thùng đấm nhẹ vào ngực ông:

- Già rồi mà ở đó yêu đương, thôi về mau đi?

- Em đuổi anh hả?

- Ủ! Anh về mau đi.

Hôn bà một cái nữa. Ông luyến tiếc:

- Anh về nhé, tuần sau anh lại ghé.

- Em biết rồi. Anh về đi.

Nhìn ông bước lên xe ra về mà lòng bà Xuân như nhói đau. Bà cũng thương ông lắm chứ. Bà cũng muốn ông ở lại lắm chứ. Nhưng biết làm sao được Bà làm bé mà. Làm bé mà được ông đối xử như vậy thì còn đòi hỏi gì nữa. Bà phải hài lòng với những gì đã có.

Buổi trưa, ông Thái Nguyên và Mẫn Nhu đến công ty Thành Phát như đã hẹn. Ông Phát mừng rỡ khi thấy ông bạn tri kỉ của mình:

- Cậu đến rồi à. Tớ mừng quá, mời anh ngồi.

Ông Nguyên cũng vui vẻ:

- Được rồi, cậu để tớ tự nhiên.

Quay qua nhìn Mẫn Nhu, ông Thành Phát hỏi:

- Còn đây là...

- Là con gái của tớ.

Ông Thành Phát cười lớn:

- Đây là thiên kim của cậu à? Xinh quá đi mất. Con bé đã có gia Đình chưa vậy?

Ông Thái Nguyên cũng vui vẻ:

- Vẫn chưa đâu, tớ cũng đang đi tìm cho nó đó Ông Thành Phát rạng rỡ:

- Nếu cậu không chê, chúng ta làm sui gia với nhau được không?

- Ôi, vậy thì còn gì bằng.

Nãy giờ ngồi kể bên cha, nghe cuộc đối thoại của hai người, Mẫn Nhu giật mình thót tim. Tại sao lại có chuyện sui gia ở đây chứ?

Tiếng ông Thành Phát lại vang lên:

- Để tớ bảo thằng quý tử vào đây chào hỏi cậu nha.

Ông Thái Nguyên can ngăn:

- Thôi, hãy để nó làm việc, quấy rầy nó làm gì?

- Đâu có được Cậu đã quá bộ đến đây thì nó phải chào hỏi mới phải lẽ chứ.

- Vậy thì tùy cậu.

Ông Thành Phát lại điện thoại nhấn phím gọi Nhật Phi.

Mẫn Nhu làm thảm một mình:

- Gọi hấn ta đến đây làm gì chứ? Không biết mặt mũi hấn như thế nào? Đẹp xấu ra sao? Hứ, việc gì phải suy nghĩ đến việc đó chứ. Hấn là hấn, ta là ta, không quen không biết có gì phải thắc mắc.

Lát sau, Nhật Phi đến thấy Mẫn Nhu anh khựng lại:

- Chẳng lẽ cô ta là con gái của bác Thái Nguyên?

Anh lấy lại bình tĩnh:

- Con chào bác ạ!

Ông Thái Nguyên cũng vui vẻ:

- Bác cháu ta lại gặp nhau nữa rồi. Thôi, cháu cũng ngồi đi.

- Dạ, con cảm ơn bác.

- Nhìn sang Mẫn Nhu, anh gật nhẹ đầu chào cô. Cô cũng gật đầu chào anh, nhưng đôi mắt thì hơi liếc anh một chút.

- Đúng là oan gia ngõ hẹp. Tại sao lại là hấn chur? Trời ơi, nếu như mà cha đồng ý để hấn làm rể thì... thôi tiêu luôn rồi.

Giọng ông Phát vang lên vui vẻ:

- Phi nè, sao con không nói chuyện với thiên kim của bác Nguyễn đi. Hai đứa phải làm quen với nhau chứ?

Ông Nguyễn cũng lên tiếng:

- Hai đứa nó đã gặp nhau rồi. Bộ cậu quên cái hợp đồng vừa rồi sao?

- A! Hóa ra là vậy. Vậy thì càng tốt chứ sao.

- Cô bé tên gì vậy?

Mẫn Nhu lễ phép:

- Dạ, con tên là Mẫn Nhu ạ!

- Tên đẹp mà người cũng đẹp. Ước gì cháu là con dâu của ta thì tốt quá.

Mẫn Nhu khiêm tốn:

- Bác quá khen rồi, với lại con đâu có điểm phúc ấy chứ?

Ông Phát nhìn cô tỏ vẻ hài lòng:

- Con khiêm tốn lắm?

- Nói chuyện được một lát ông Phát đề nghị đi tham quan xưởng, thế là Mẫn Nhu và Nhật Phi lại đi chung với nhau. Đến lúc đi dùng cơm, hai ông bố lại cơ tình sắp xếp cho họ ngồi gần nhau.

Mẫn Nhu bực bội không chịu được nhưng cũng phải chịu. Suốt buổi họ chẳng nói với nhau câu nào cả. Còn hai ông bố thì cứ luôn miệng.

Buổi chiều, khi màn đêm buông xuống, Xuân Linh cho chiếc Futeneo của mình vòng quanh thành phố. Gần tháng nay cô bận lo thi cử đến bù đầu bù cổ, nên hôm nay cô xin mẹ đi dạo phố.

Thành phố dần về đêm thật đẹp. Xuân Linh cho xe chạy ngang shop thời trang nổi tiếng. Mắt cứ nhìn mãi vào những bộ trang phục được trưng bày. Khi đã thỏa được cơn nhìn, vừa quay lại với đường phố thì:

- "Rầm!"

Cô bị té nhào xuống lề đường do chiếc kính chiếu hậu của chiếc xe du lịch quẹt phải. Cô đang lồm cồm bò dậy thì từ trên xe một anh thanh niên cao to đẹp trai bước xuống tiến gần lại cô. Giọng anh đầy lo lắng:

- Cô ơi! Cô có sao không? Hay để tôi đưa cô vào bệnh viện.

Dù rất đau nhưng biết mình là người có lỗi, nên nói:

- Tôi không sao cả! Xin cảm ơn anh. Thành thật xin lỗi anh, tôi bất cẩn quá.

Nhật Phi xua tay:

- Cô đừng nói vậy! Chuyện xảy ra là ngoài ý muốn mà. Thôi, hãy để tôi đưa cô đến bệnh viện.

Đến lúc này cơn đau càng dâng lên. Xuân Linh đành phải gật đầu. Nhìn chiếc xe của mình cô e ngại:

- Còn chiếc xe của tôi?

Nhật Phi trấn an:

- Cô đừng lo, tôi sẽ nhờ người tôi đem xe cô đi sửa. Bây giờ cô mau lên xe đi!

Nói xong, Nhật Phi đét choàng tay qua người đỡ Xuân Linh lên xe à. Cô cảm thấy lòng dâng lên cảm xúc lạ vì sự va chạm vừa rồi. Đây là lần đầu tiên có một người con trai chạm vào người cô. Định bảo với anh là cô sẽ lên xe một mình, nhưng mà giờ đây toàn thân Xuân Linh tê buốt cô không còn biết gì cả, chỉ còn biết để anh điều khiển.

Lúc sau, Nhật Phi cho xe dừng lại ở một bệnh viện lớn. Anh mở cửa xe cho Xuân Linh nhưng quá đau nên cô không đi một mình được. Thấy vậy anh ẵm cô đi thẳng vào bệnh viện. Xuân Linh phát hoảng nhưng cũng đành im lặng.

Vị bác sĩ bảo Xuân Linh chỉ bị trật chân nên cô khỏi phải nhập viện. Bỗng cô trở ra. Nhật Phi lên tiếng:

- Nhà cô ở đâu, để tôi đưa về?

Xuân Linh e ngại:

- Vậy thì phiền anh lắm.

Nhật Phi vui vẻ:

- Có gì mà phiền chứ. Chẳng lẽ là một thằng đàn ông mà đến việc đưa một cô bé về cũng không làm được sao?

Xuân Linh phân bua:

- Ý tôi không phải như vậy đâu?

- Nếu không phải vậy thì chỉ đường về nhà cô đi.

Xuân Linh đành để cho anh chở về nhà. Đến nơi, anh dìu cô vào nhà, thấy quần áo con gái bị rách lại trầy xước ở chân Bà Xuân cuống cuống:

- Con làm sao vậy Xuân Linh. Làm sao ra nông nỗi này vậy.

Xuân Linh trấn an mẹ:

- Mẹ! Con đâu có gì đâu mà mẹ lo lắng dữ vậy. Con chỉ bị té xe rồi trầy sơ sơ thôi hà.

Bà Xuân thốt lên:

- Con bị té xe sao Linh? Trời ơi, sao bất cẩn vậy?

Nhật Phi cũng trấn an bà Xuân:

- Cô ấy không sao đâu bác ơi! Con đã đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra rồi ạ.

- Vậy à! Vậy thì mẹ yên tâm rồi.

Chợt bà nhìn Nhật Phi hỏi:

- Cậu là bạn của con Linh à? Sao trước giờ tôi chưa hề gặp cậu vậy?

Nhật Phi thành thật:

- Dạ thưa bác, con là người đã quẹt phải Linh ạ.

- Vậy sao?

Nhật Phi gật đầu xác nhận lần nữa:

- Là do con bất cẩn ạ.

Xuân Linh chen vô:

- Là do tôi bất cẩn mới phải chứ. Thành thật xin lỗi.

Nhật Phi đùa giọng:

- Cô đã cảm ơn mấy lần rồi nhỉ?

Xuân Linh cười thật tươi trước câu nói của Nhật Phi. Anh ấy dí dỏm thật. Thấy con cười thật tươi bà Xuân cũng đã một phần thấy yên tâm:

- Bà cũng thăm khám phục Nhật Phi.

- Cậu ấy thật nhiệt tình. Một người có trách nhiệm. Còn một việc đáng khám phục nữa là cậu ta đã làm cho con của ta cười.

Ai mà không biết Xuân Linh chứ. Một cô gái đầy cá tính nhưng vô cùng đáng yêu. Thấy cũng đã trễ, nên Xuân Linh lên tiếng:

- Nhà của anh có gần ở đây không? Anh cũng nên về đi, đã khuya lắm rồi đó.

Nhìn nhìn đồng hồ, Nhật Phi cười thật quyến rũ:

- Nhà tôi cũng gần đây thôi. Cô đừng bận tâm.

Bà Xuân nhìn Nhật Phi một cách biết ơn:

- Bác cảm ơn con đã đưa Xuân Linh về đây.

- À mà này giờ bác vẫn chưa biết con tên gì nữa?

Nhật Phi lễ phép:

- Con tên là: Nhật Phi ạ!

- Vậy à!

- Nói chuyện được một lúc, Nhật Phi xin từ giả:

- Dạ thưa bác, con xin phép về. Ngày mai con sẽ trở lại, để đưa Linh tái khám.

Xuân Linh xua tay:

- Chuyện đó thì anh Phi khỏi lo. Tôi làm việc đó được mà.

- Vậy đâu có được chứ. Phải để tôi làm tròn trách nhiệm chứ.

Bà Xuân cũng nói:

- Con hãy để cậu Phi đến chờ đi. Chứ mẹ làm sao mà dìu con được.
- Nói vậy chứ ý nghĩa của bà đã hướng sang một hướng khác rồi.

Thấy mẹ và Nhật Phi đều nói vậy nên Xuân Linh đành phải đồng ý. Hơn nữa trong thâm tâm cô cũng muốn vậy mà. Con tim bé nhỏ của cô đã bắt đầu khơi dậy bao nỗi cảm xúc. Mà cả cô cũng không hiểu nổi:

Buổi trưa, Xuân Linh cùng hai cô bạn rủ nhau ngồi ở góc phượng đầy mát mẻ. Chân Xuân Linh vẫn còn đau nhưng cô đã gắng gượng để đến trường. Đã một tuần trôi qua, ngày nào Nhật Phi cũng đến đưa cô đi tái khám. Bà Xuân hài lòng lắm về cậu thanh niên này.

Ngồi nãy giờ mà chẳng thấy Xuân Linh nói câu nào cả. Phương Mai chọc bạn:

- Mi đang nghĩ đến ai vậy Xuân Linh?
- Bi hỏi trúng tim đen, Xuân Linh đỏ mặt. Cô chối quanh:
- Làm gì có chuyện nghĩ đến ai ở đây chứ.
- Mi đúng là, tối ngày chỉ biết suy diễn bậy bạ.

Phương Mai thấy bạn đỏ mặt, nên lần tới:

- Có thật ta suy diễn bậy bạ không, hay là đúng phước đó ghen?

Xuân Linh giãy nảy:

- Mi lại nữa rồi. Ta không thèm chơi với mi nữa đâu.

Nhã Như cũng góp phần chen lấn:

- Mi giải thích với tụi này sao đây về anh chàng bánh trai nào đó hay đến nhà mi?

Phương Mai thêm ý bạn:

- Mi nói thiếu rồi Nhã Như ơi! Mi phải nói là anh chàng đó đến chờ nhỏ Linh đi khám chân đó, tình tứ thật.

Nhã Như gật đầu lia lịa:

- Đúng đúng Mi khai mau đi, anh chàng đó là ai?

Gương mặt trắng hồng của Xuân Linh giờ đây đỏ như quả gấc chín. Miệng cô lắp bắp:

- Sao... tụi bây... biết... chuyện đó vậy hở?

Biết bạn đã sập bẫy nên Nhã Như áp đảo:

- A! Vậy là nhận rồi ngen, khai mau hử là ai? Quen bao lâu rồi? Tên là gì? Gia thế ra sao?

Xuân Linh đỏ quạu:

- Mi đang tra tấn ta đó hả? Anh ta không là ai cả. Ta chẳng biết gì về anh ấy cả. Nếu muốn biết tụi bây lại mà hỏi anh ấy.

Phương Mai trêu đùa:

- Đã gọi là anh ấy ngọt xót mà bảo là không biết gì hết. Bộ mi tưởng ta và nhỏ Như là con nít chắc.

Xuân Linh nhăn nhó:

- Hai đứa mi không tin thì thôi. Ta vào lớp đây hai nhà người cứ tự suy diễn đi nhé.

Ngỡ bạn giận nên Phương Mai quýnh quáng nắm lấy tay Xuân Linh:

- Nè, giỡn chút, bộ mi giận hả? Nhỏ mọn dữ vậy sao?

Giấu đi nụ cười tinh quái, Xuân Linh vờ nghiêm nghị:

- Ai biểu hai đứa tụi bây cứ chọc ta hoài làm chi.

Nhã Như phân bua:

- Đó không phải là chọc mà là quan tâm bạn bè đó, biết chưa hả?

- Vậy thì ta xin cảm ơn nha. Ta rất dị ứng với cách quan tâm đó lắm, nên hai đứa bây dẹp vô giùm đi nha.

Bỗng nhiên Phương Mai khều hai cô bạn:

- Ê hình như Trấn Thành đang tiến về đây đấy. Chảo hử lại đến tìm Xuân Linh.

Xuân Linh buồn thụng:

- Không chịu tìm cách giải nguy mà ở đó còn chọc.

Phương Mai cười ranh mãnh:

- Hấn đến tìm mi chứ đâu phải tìm ta đâu mà tìm cách chứ hở. Với lại lần nào cũng vậy.

- Nói chuyện với mi được vài câu thì hấn liền rủ đi ăn Ngu gì ta đuổi hấn đi chứ.

Nhã Như cũng nói:

- Đúng rồi đó, nhờ hấn mà tội mình được những bữa ăn miễn phí.

Xuân Linh hờn dỗi:

- Vậy mà gọi là bạn thân. Hai đứa mi chỉ biết ăn uống mà thôi, đáng ghét.

Vừa dứt câu thì Xuân Linh đã thấy Trần Thành đứng trước mặt cô rồi. Giọng anh oang oang:

- Chào nhóm tam ca áo trắng, đang tán gẫu hả? Cho tôi tham gia với có được không vậy hả?

Nhã Như cười híp mắt:

- Đương nhiên là được rồi. Tội này hoàn toàn nhờ Trần Thành tham gia đến hai tay hai chân luôn.

Trần Thành mừng rỡ:

- Ôi! Cảm ơn các bạn.

Xuân Linh lạnh băng:

- Vậy các bạn ở đây nói chuyện nhé, tôi vào lớp đây.

Trần Thành cuống cuống:

- Xuân Linh, bộ Linh không thích sự có mặt của tôi sao? Vậy Linh cứ ngồi đây đi để Thành đi chỗ khác.

Xuân Linh xua tay, giọng cô vẫn lạnh băng:

- Không phải tôi không thích mà là do chân tôi đau nên tôi muốn vào lớp ngồi.

Trần Thành lo lắng:

- Chân Linh sao vậy? Có nặng lắm không? Hèn gì cả tuần nay không thấy Linh đi học.

Nhã Như trả lời thay bạn:

- Con Linh nó bị xe quẹt, suýt gãy chân vì không có người đưa rước nên nó phải nghỉ học cả tuần nay.

- Vậy sao các bạn không cho mình biết chứ? Mình sẽ đưa rước Linh đi học, hơn nữa cha mẹ Thành quen rất nhiều bác sĩ giỏi để Thành đưa Linh đến đó.

Xuân Linh nghiêm nghị:

- Tôi cảm ơn vì ý tốt của Thành nhưng bây giờ tôi đã khỏi rồi. Với lại không dữ tợn như nhỏ Như nói đâu. Tôi bị trầy sơ thôi.

Phương Mai phản bạn? cô đùa:

- Bị trầy sơ thôi mà dưỡng cả tuần. Đúng là nhà giàu đứt tay bằng ăn mày đổ ruột.

Xuân Linh cảm thấy nóng bừng vì những lời trêu đùa của bạn. Cô giận dữ.

- Muốn nghĩ sao cũng được, ta vào lớp đây.

Xuân Linh vừa bước được mấy bước thì chân cô lại đau lên dữ dội. Xuân Linh như muốn ngã về sau. Ngay lúc đó Trần Thành nhanh chân chạy đến đỡ Xuân Linh. Quá bất ngờ nên cô cũng để anh dìu đứng lên. Xong cô phụng phịu:

- Cảm ơn. Tôi tự đi được rồi.

Hai cô bạn chỉ biết lắc đầu trước thái độ của cô bạn khó tính này. Hễ ai mà Xuân Linh đã không thích, thì đối xử với người ta bằng những cử chỉ băng giá đến khiếp sợ.

Buổi tối Mẫn Nhu ngồi bên bàn trang điểm. Ngắm nghía thật kỹ gương mặt của mình. Cô tự cười một mình:

Cũng khá xinh đó chứ. Nhiều đây cũng đủ để bao chàng diên đảo.

- Ngồi ngắm nghía thật lâu. Lúc sau Mẫn Nhu đến bên tủ áo, chọn cho mình một chiếc váy màu hồng phấn. Hôm nay cô đến dự sinh nhật của nhỏ Uyên Nhi.

chắc bạn bè nó đông lắm. Thay xong bộ đồ. Mẫn Nhu bước xuống lầu. Thấy con gái Bà Uyên vui vẻ:

- Con gái hôm nay đi đâu mà diện dữ vậy?

Mẫn Nhu nũng nịu:

- Con như vậy mà mẹ bảo là ăn diện sao?

Cốc đầu con gái, bà Quyên mắng yêu:

- Vậy mà không diện hả? Sao định đâu đây?

- Dạ, con đi sinh nhật nhỏ bạn.

- Vậy à?

- Mẹ ơi, khi nào cha về mẹ nói giùm con một tiếng nha mẹ:

Bà Quyên liếc yêu con gái:

- Được rồi, con cứ đi đi.

Ôm vai mẹ. Mẫn Nhu thỏ thẻ:

- Mẹ thấy con vận bộ này có được không vậy mẹ?

Nhìn con gái mắt bà sáng lên vì hãnh diện:

- Con gái mẹ đẹp thì ăn mặc sao cũng đẹp cả. Mẹ dám bảo đảm rằng con sẽ là người đẹp nhất.

- Chỉ có mẹ khen con thôi, chứ con đâu có thấy ai khen đâu.

- Chỉ tại con khó tính quá đó thôi. Con gái gì mà khó khăn, bướng bỉnh quá coi chừng ế nha con.

Mẫn Nhu chu môi:

- Con đâu thèm lấy chồng đâu mà ế. Con sẽ ở vậy để phụng dưỡng cha mẹ.

- Có thật không đó hay mai một cứ hỏi thúc cha mẹ gả con cho nhanh nhanh.

Mẫn Nhu đỏ mặt:

- Mẹ chọc con nữa rồi. Con chịu thua mẹ luôn đó.

- Bây giờ con đi đây.
- Bà Quyên nhìn con dặn dò:
- Con nhớ cẩn thận đó nha Nhu.
- Con biết rồi mẹ ơi!